

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ВДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА, ЯКЕ РЕГУЛЮЄ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Сергій Вікторович БОДНАР,

кандидат юридичних наук
<https://orcid.org/0000-0003-3322-6279>

Правозастосовна практика свідчить про те, що на сьогоднішній день адміністративне законодавство, яке регулює державно-приватне партнерство у сфері вищої освіти, має низку прогалин та недоліків. І першим кроком у напрямку вирішення відповідних проблем має бути розробка та прийняття «Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні». У «Тлумачному словнику основних філософських термінів» відзначається, що концепція – це сукупність положень, що виникає на основі концепту та покликана його підкріпити, довести, обґрунтувати; інколи – спосіб тлумачення, ідея, задум, вчення, що ґрунтується на сукупності концептів. Концепція також може бути стислим виразом ядра певної теорії або сукупності поглядів [1, с.88]. Концепція – це спосіб розуміння, трактування процесів або явищ; система доказів певного положення, сукупність поглядів на окремих предмет дослідження, доктрина, теоретичний напрям або підхід, провідна ідея; форма провідного ідейного задуму при формуванні державної політики або розробленого і затвердженого в установленому порядку документа. Значення концепції полягає у тому. Що вона, як провідний ідейний задум, визначає стратегію дій у здійсненні реформ, програм, планів дій здебільшого на національному рівні. У цьому разі концепція слугує основою для прийняття рішень і вирішення конкретних завдань [2, с.344].

Варто відзначити, що законодавцем 14 серпня 2013 року було прийнято «Концепцію розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013-2018 роки». Даним нормативним документом було визначено, що основними проблемами надання державної підтримки у сфері державно-приватного партнерства є: дефіцит бюджетних коштів та складність механізму надання державної підтримки; відсутність щорічного фінансування довгострокових проектів державно-приватного партнерства; невизначеність методології надання державної підтримки в рамках реалізації проектів державно-приватного партнерства; невідповідність принципів і підходів у сфері державно-приватного партнерства міжнародним принципам; обмежені можливості отримання державних гарантій для реалізації проектів державно-приватного партнерства на місцевому рівні [3].

Завданнями вказаної вище Концепції було визначено: «розроблення з метою підвищення конкурентоспроможності економіки єдиного підходу до розвитку державно-приватного партнерства, визначення пріоритетних сфер застосування і поширення такого партнерства та особливостей його розвитку в окремих сферах; удосконалення нормативно-правової бази з питань державно-приватного партнерства; здійснення чіткого розподілу

повноважень між органами виконавчої влади у системі державного управління щодо державно-приватного партнерства; визначення напрямів удосконалення механізму надання державної підтримки, зокрема шляхом надання державних гарантій; визначення напрямів підвищення ефективності взаємодії держави та приватного сектору щодо ініціювання та реалізації проектів державно-приватного партнерства; підвищення інституційної спроможності органів державної влади та органів місцевого самоврядування щодо використання сучасних механізмів державно-приватного партнерства; створення умов для залучення громадських об'єднань до формування інституційного середовища та реалізації проектів державно-приватного партнерства» [3].

У відповідності до вказаної вище Стратегії Міністерство освіти і науки України має розробити окрему «Концепцію державно-приватного партнерства у галузі вищої освіти». Даний нормативно-правовий акт повинен містити: 1) стратегічні цілі співпраці між державою та приватним сектором у галузі вищої освіти, зокрема: підвищення якості освіти, забезпечення доступу до вищої освіти, розвиток науково-дослідницької сфери; збільшення інвестиційної привабливості наукової сфери; тощо; 2) конкретну модель партнерства, яка має передбачати спільну розробку освітніх програм, науково-дослідницькі проекти, або інші форми співпраці; 3) встановлення механізмів фінансування, включаючи питання щодо розподілу витрат, можливості отримання грантів, податкових пільг для приватних партнерів тощо; 4) розробку механізмів контролю та забезпечення якості освітніх послуг; 5) механізми розвитку та управління освітньою інфраструктурою, зокрема через партнерство з приватним сектором; 6) забезпечення розвитку та реалізації спільних науково-дослідницьких ініціатив.

Список використаних джерел:

1. Петрушенко В. Тлумачний словник основних філософських термінів / В. Петрушенко. Львів: Видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2009. 264 с
2. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. :Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. К. : НАДУ, 2010. 820 с.
3. Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013-2018 роки / Розпорядження Кабінету Міністрів України від 14.08.2013 № 739-р URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/739-2013-p/conv#Text>